

Begoña Ripoll Carriazo

22/07/1996

Grup A – 4t ESO

Col·legi Maria Janer – Roureda Tapada nº 2

LA VIDA ÉS UN DO DE DÉU I UN SERVEI ALS ALTRES

Després de llegir els textos exposats en les bases, puc concloure que la vida és un do de Déu que mereix una "recepció agraïda" en tot el seu transcurs. Un do valuós i fràgil que cal cuidar quan es veu amenaçat i que cal protegir. Un do que és necessari desenvolupar en comunitat i un do que cal administrar formant a les futures generacions per a la vida familiar.

En la nostra cultura sempre ha estat clar el valor inalienable de cada vida humana. La vida en les seves diferents formes, permet intuir la presència d'una realitat transcendent. Encara que podem observar amb dolor situacions de la nostra vida social en les que no s'està promovent el valor del dret a la vida i del do de la vida.

Avui dia, la vida està molt amenaçada pels diferents tipus d'addiccions, per la pobresa i la marginalitat, i per diverses formes de violència en què moltes persones veuen en perill la seva existència. Molta gent no pot donar gràcies per aquest do de Déu i per altra banda, molta gent no vol fer-ho.

La vida és un do per **rebre**. No ens donem la vida sols, fonamentalment la rebem. Ni la conquistem, ni la mereixem, ni la comprem: la rebem. És propi del cor saber rebre i acollir la vida com un regal que s'agraeix i com una oportunitat que s'ha concebut. Déu, ens va lliurar la vida per ser feliços gaudint i per gaudir d'aquesta vida plena. Cada vida humana és imatge de Déu i des del primer instant de la seva concepció porta l'empremta de la Trinitat.

La vida és un do per **compartir**. La vida augmenta i va progressant, i es gaudeix donant, compartint i aprofitant. Encara que també es debilita amb l'aïllament o

la solitud. La vida és a més, un do per compartir, que només assoleix el seu ple sentit quan es desenvolupa en conjunt. La monotonia o la marginació no ens permeten ni donar ni compartir. Tots necessitem algú amb qui fer el nostre camí i algú que doni sentit a la nostra vida siguin amics, parella, companys de feina, família...

La vida és un do per **contemplar**. La vida és un do per observar i admirar. Això ho pressentim quan va passant el temps i tenim records. Els records ens recorden que hem tingut un passat, que hem tingut experiències, que em conegut a persones, que em tingut bones i males èpoques...

Les persones, segons la etapa de la vida en la que es troben, solen veure contemplar la seva pròpia història des d'una perspectiva diferent.

La vida és un do per **tenir cura**. La vida és un do valuós, però alhora, també és un do fràgil, per tenir cura, i que passa per etapes en què es veu amenaçada. Necessita cura i protecció en un primer instant dels pares i més endavant assolint aquesta capacitat de cuidar-se en un mateix sense dependre de ningú més.

La vida és un do per **donar gràcies**. La vida se'ns a donat des de zero. I malgrat que molta gent no pot dir el mateix, la vida es un do per donar gràcies als aliments, a unes necessitats cobertes, a una escolaritat bàsica, a una família, a un habitatge... I sent conscients de que molta gent no pot gaudir de tot això, hem de donar gràcies per tenir-ho dia a dia. Hem de donar gràcies a que no ens falta res.

Així doncs, la vida és un do que hem de rebre, que hem de compartir i contemplar, del que em de tindre cura i del que hem de donar gràcies.